

Naar der staaer, at der paa ethvert Dvægmarked skal være tilstede en Dyrslæge, har et æret Medlem meent, at det paa ingen Maade lod sig gjennemføre. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at Forordningen af 28de Novbr. 1806 § 14 allerede indeholder denne Bestemmelse med Hensyn til Hestemarkeder, det er altsaa ikke noget Nyt, der her første Gang kommer ind, og jeg troer, at det er en Bestemmelse, der er hensigtsmæssig. Hvad der er tvivlsomt, er altsaa, om man bør udvide den til Dvægmarkeder, og jeg skal da kun bemærke, at efter Sagkyndiges Raad anser jeg det for at være hensigtsmæssigt, ligesom det heller ikke let kan være tvivlsomt, at Dyrslæger ellers alligevel vilde være tilstede ved Markederne, da de naturligvis indfinde sig, hvor der kjøbes og sælges Dyr, da der altid ved saadan Leilighed er Udset til Fortjeneste for dem. Naar et æret Medlem har gjort opmærksom paa, at det kunde have Banffelighed at faae Sognefogden tilstede, kan dette vistnok være ganske rigtigt. Jeg skal kun bemærke, at efter Udskiftet skulde det anmeldes for Politimesteren, men det kan ikke være tvivlsomt, at det vil være lettere at erholde Sognefogden end Politimesteren; jeg skal imidlertid opsætte at besvare Spørgsmaalet, indtil jeg seer, hvad et æret Medlem vil sætte Istedetfor. Mere tvivlsomt er det, om man bør nedlægge i Sognefogdernes Haand en selvstændig Myndighed til at afgjøre Sagen. Men at henvende sig til Sognefogden fra Dyrslægen, naar ikke Vedkommende frivillig vil underkaste sig dennes Anordninger, troer jeg er nødvendigt, altsaa indseer jeg strengt taget ikke, hvad der i saa Henseende kan være at indvende imod Forslaget. Det forholder sig rigtigt, som Indenrigsministeren bemærkede, at det er en Feiltagelse fra min Side, naar jeg omtalte, at § 9 kun sigtede til det Tilfælde, at der var udbrudt Hundegalskab. Denne Paragraph er imidlertid saa mangfoldige Gange omgjort og omgjort, at det selv for den, der har haft en Deel med Omredaktionen at gjøre, maa ansees for meget undskyldeligt at løbe lidt sur heri. Skal imidlertid den omtalte Passus udgaae, er det ganske vist, at der maa sættes noget Andet i Stedet; thi at udstede paa Landet en almindelig

lig Befaling, hvorefter alle løsgaaende Hunde skulde være forsynede med forsvarlige Mundkurve, uden ved Siden heraf at omtale, hvilket følger Overtrædelsen heraf vilde medføre, er Noget, som jeg troer fra Lovgivningens Standpunkt maa ansees for meget misligt. Det kunde være et Spørgsmaal, om en Hund, der fortes af Cieren i Baand, kunde falbes en løsgaaende Hund, idet den ved Lovforslaget fastsatte Forpligtelse, at Hunden skal have en forsvarlig Mundkurve, først indtræder, naar Hundene ere „løsgaaende“ — at en Lankhund ikke er løsgaaende, er klart — hvis jeg var Dommer, vilde jeg dog ikke tage i Betænkning at kjende for Ret, at de ikke ere løsgaaende.

Naar et æret Medlem har taget Forargelse af, at der i § 7 første Membrum er brugt Ordet „slagte“, da har han vistnok overseet, at der staaer akkurat det selsamme Ord i Udskiftets § 7; der staaer nemlig, at ved den ondartede Lungesygge hos Dren kan Dyrigheden, naar Dyrslægen er i Tvivl om Sygdommens Tilstedeværelse, fordre indtil 2 Stykker af den angrebne Besætning slagte de for ved Obduktion at komme til Blæshed; forøvrigt troer jeg, at Udtrykket baade i Udskiftet og Udvalgets Udkast er godt, jeg troer, at det til en vis Grad er berettiget, da det staaer i Modsetning til at nedslaae Dyrene, hvilket er at gaae frem paa en langt kraftigere Maade end ved Obduktion at komme til Kundskab, om Smitten er tilstede. Om Bøderne ikke retteligen maae tilfalde Amtsattigtkassen eller Byens Fattigkasse, kunde være tvivlsomt, og det kan gjerne være, at jeg, hvis der blev stillet Ændringsforslag om, at de ikke skulde det, da vilde stemme derfor. Det, som iøvrigt i hele Sagen er af den meest betydende Vigtighed, det er, om Spørgsmaal af den Art, som efter Loven vilde forekomme, skulle gjøres til Gjenstand for politiretlig Forhandling, og dette skal i Udvalget blive taget under nærmere Overveielse.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at forsaavidt den ærede Ordfører har paaberaabt sig Frd. af 1806 § 14 med Hensyn til Dyrslægers Tilstedeværelse